

Bohus rankor & eternas nattvakt

Första gången jag träffade Carl Balle var i en syrefattig, kyffig lokal på ett av Englands mer renomméerade universitet sent en januari. Kvällen innan hade jag skadat högerhanden när jag, i sämre sällskap, försökt bräcka en bekant i den utmaning som innefattade ett värmeljus och ett duralexglas. Att jag vann hör inte hit, men det ursäktar kanske att jag i handen hade en stor purpurfärgad blåsa. En geometriskt perfekt halvsfär stack ut, lite som hornhinnan på någon med starr (inbillar jag mig), mitt i handflatan. Av förklarliga skäl ville jag inte ta i hand. Han sa att han förstod men jag kunde se att han bakom sin fasad av ljusblå ögon och platinablonda lugg fnös cyniskt åt mig. Sedan berättade han att han hejade på Liverpool F.C. Det kunde knappast ha börjat sämre.

Men, som i en purpurdröm, satt vi redan samma eftermiddag på universitetspuben och diskuterade Ann Jäderlund, Tony Harrison och skrivarecommunities varor och inte varor. Vad som blev katalysatorn vet jag faktiskt inte, men jag vill inbilla mig att det var något aningen mer sofistikerat än öppningsfrasen ”Öl?”. Antagligen inte. Strax bekände han sina egna litterära ambitioner, något om ett stipendium och en stundande antologi. Inte helt oväntad växte denna skogsnymfliknande, lilla varelse i mina ögon. Med tiden begrep jag också att Balle, snarare än en nymf, påminde mera om en vätte.

Kanske är det något med den bohuslänska granitens livlighet som när bittra sanningssägare och stilister: Emilie Flygare-Carlén, Gunnar D Hansson och Ann Smith har alla gjort sig populära för sina klarsynta skildringar av människans innersta väsen. Som vildkaprifol snärjer sig Carl Balle längs, inte bara de virtuella klippskrevorna, utan också runt bloggteenigheten Alex-Katrin-Marcus. Men inte med en moralists gisslande ris. Inte heller håller han sig riktigt inom bloggarens revir, han klär snarast dessa notoriska skribenter i lianer och svingar sig ut mot det oändliga blå. Cyber-Tarzan Balle är ingen maskerad hämnare som antastar offentliga personer, det han angriper är den spelade nakenheten, den skenbara vardagen som strömmar ut ur skärmen med potential att nå nio miljoner människor, som alla väntar på ”att någon ska driva sin glänsande blogg / i en häftig frontalkrock / med alla andra

bloggar”.

Måhända framstår *Bloggar och Blommor* som en paradox, i bästa fall antites. Hur ska man hantera att någon, som verkar hata allt vad sociala medier heter, väljer att publicera sina dikter på Internet? Eller är hatet mitt? Dikterna är trots allt bara kommentarer i sin samtid, blogginlägg, kanske lika öppenjärtligt ivriga som när ”en orkidé slår ut / efter att ha sovit i två och ett halvt år” och att läsa dessa texter är ”som att bli älskad / villkorslöst” av ”den vidöppnaste / av kärlekssorter”. Kärleksförklaringen omfamnar alla användare.

Analogin bryts av för avläggare som utforskar våra egna rotsystem, fastmera än digitala nätverk. Lika bittert som hans andedräkt mot kinden, efter en tidig morgon på Nef, lika ömt kan hans dikter smeka över huden och leta upp de mest privata punkter. Sinnligheten lyfts ur relationsexperternas famnar i metapoetiska frierier. Den slutna erotiken är närmast en biologisk reaktion på en systematiserad exploatering. Just likt en vätte håller Balle reda på de outtalade regler som råda i det mytologiserade blogglandskapet, och sig fredligt inställd till alla som följer dem. En väktare i det dolda, nästan alltid i bakgrunden, men när entusiasmen tar över sprakar han upp som en åskboll. Överhängande är rädslan för att Internet ska transformeras, likt en narciss i en vattenpöl, av den förvillande, försnillande, kvällspressretoriken och bli en offentlig spegelram (snedstreck toalettsits), istället för det potentiella bollplank det egentligen borde vara. Eller som poeten själv uttrycker det:

Internet Explorer.
Som en nattklubb mitt i skogen
bland högar av grus,
flisor av ved.

När Carl först bad mig skriva detta förord tänkte jag försöka mig på att imitera hans eget tillvägagångssätt: sätta en tidsram för skrivandet, ju kortare desto bättre, för att utmana själva skrivprocessen. Men, vad

skulle det fylla för stilistisk funktion? Poängen med projektet, som mynnade ut i *Bloggar och Blommor*, var att dekonstruera den direkta kommentaren, att via bloggmediet blottlägga, om man så vill; blötlägga dess yttersta yttring som förevigad samtidskommentar. Internet är förevigaren av ”verklighetens folk”,¹ alla får vara med och allt sparas. I detta intermediala kretslopp ville han ”fånga en tanke, skriva ner den, gå vidare”, han ville ernå en snabb produktion – vilket han också gjorde, med 60 dikter på de dryga fyra månaderna – men snabb är inte bara en kvantitativ aspekt. I sammanhanget avser det snarast direkt.

Drömmen är att avla poesi, något som idag är lika sällsynt och heligt som sirendjuret. Men hur hanterar man ett medium där en röst är lika mycket värd som en droppe i Amazonas? Bloggens sökbarhet och det skrivna ordets vilja får vara starka nog, i en nåbar värld där allt ska vara det där omtalade musklicket bort. Alltså återpubliceras dikterna i en mer konventionell skapnad, inte för rädslan att komma bort i, utan för att sticka ut ur mängden. Den oförmedlade poesi, han under signaturen patetsiq skapade, kallade han själv ”sumpen”. Denna sump är en rest av bloggofärens oändliga intryck, men till skillnad från kulturministern anser han det inte vara en ”stinkande göl”.² Han tar ingen hänsyn till vilken sida av skärmen livet utspelar sig. Intrycken är lika skitiga eller vackra oavsett från vilken verklighet de är hämtade. Om något är Internet, enligt Carl, demokrati i sin yttersta form – därmed inte sagt att det inte finns idioter.

Linus Lundgren-Widén
Stockholm, november 2011

1 Göran Hägglund, partiledartalet i Almedalen 2009-07-02

2 Lena Adelsohn Liljeroth, invigningstalet Göteborgs Filmfestival 2009-02-22